

РЕШЕНИЕ

№ 12029

гр. София, 26.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12875** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ .

Образувано е по жалба на Л. В., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П.-М. Б., съдебен адрес: [населено място], [улица],ет.3,ап. 9,моб.тел.: [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 25-4332-005575 от 18.11.2025г. издадена от Р. Н.,полицейски инспектор,СДВР, с която и на основание чл. 171 т.4 ЗДвП по отношение на жалбоподателя е постановено изземване на СУМПС на водач на МПС на който са му отнети всички контролни точки и не е изпълнил задължението си по чл.157 ал.4 от ЗДвП.

Твърди се,че акта е постановен при липса на материално-правни предпоставки за прилоение на чл. 157 ал.4 ЗДвП, тъй като посочените в заповедта НП, в частност НП № 23-0281-000514 от 20.06.2023г. не е влязло в сила,тъй като е обжалвано и образува анд № 497/2025г. по описа на РС – Карлово,норсочено за разгеждане в о.с.з. на 15.01.2026г. За да бъдат отнети контролни точки следва НП да е влезнало в сила/арг. чл.3 от Наредба № Из-2539 от 17 декември, 2021г.

Процесната ЗПАМ е издаден в несъответствие с целта на закона,тъй като акокъм датата на издаване на заповедта жалбоподателят не е неправооспособен водач, то целта на мярката не може да бъде постигната. Като следствие нарушен е и принципа на съразмерност по чл.6 АПК.

Ответната страна не/изразява становище по подадената жалба.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“а“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка, съдът установи и приема:

С процесната заповед административния орган е установил и приел, че с НП № 23-0281-000646/19.07.2023г., връчено и влязло в сила на 09.10.2025г., на жалбоподателя са отнети 13 контролни точки, а с НП № 23-0281-000514 от 20.06.2023г., връчено и влязло в сила на 29.05.2025г. са отнети 26 контролни точки и тъй като водачът не е изпълнил задължението си по чл. 157 ал.4 от ЗДвП, то са налице предпоставки по чл.171 т.4 от с.з. Поради което е приложил спрямо жалбоподателя мярката временно отнемане на СУМПС на водача на МПС на който са му отнети всички контролни точки и не е изпълнил задължението си по чл.157 ал.4 ЗДвП.

По силата на чл.171 т.4 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4.

Разпоредбата на чл.157 ал.4 от ЗДвП гласи, че водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

В настоящият казус безспорно, че лицето не е върнало СУМПС в съответната служба на МВР. Спорно е наличието на обстоятелствата по чл. 157 ал.4 ЗДвП и оттам – наличието на предпоставки за постановяване заповед по чл. 171 т.4 от ЗДвП. Наличието на спорното обстоятелство – отнемане на контролни точки от оттам загуба на правоспособност, органа е мотивирал посочвайки две НП, за които е прието, че са влезнали в сила.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. за определяне на максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението (Наредбата), максималният размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на Закона за движение по пътищата е 39 точки.

С цел ефективност на контрола по отношение на извършените нарушения законодателят е въвел максимален брой контролни точки и е предвидил отнемане на определен брой от тях за отделни нарушения. Отнемането на контролни точки е последица от извършване на нарушение и не е административнонаказателна санкция по Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на издадено наказателно постановление.

По делото е приложена справка –картон на водача, видно от която обаче НП № 23-0281-000514 от 20.06.2023г. се обжалва пред първа съдебна инстанция.

По силата на чл. 3 ал.1 от Наредбата контролни точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление.

Съгласно чл.64 от ЗАНН наказателните постановления, влизат в сила, когато не подлежат на обжалване или не са били обжалвани в законния срок или са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда.

С определението за насрочване на делото съдът е указал на жалбоподателя на представи доказателства за оспорване на визираното НП от което да е видно и предмета и висящността на делото.

С молба от 16.03.2026г. жалбоподателя представя извадка от ЕПЕП на писмото с което РС Карлово изисква цялата документация във връзка издадените 4бр. НП и определение от 11.02.2026г. с което се възобновява производството по анд № 497/2025г. на РС Карлово.

В този смисъл следва да се приеме, че контролните точки на жалбоподателя не са отнети, той не е

загубил правоспособността си и не е възникнало задължение да върне СУМПС, респ. не е налице неизпълнение на задължението по чл. 157 ал.4 ЗДвП и като следствие – заповедта е постановена в нарушение на чл.171 т.4 от ЗДвП.

Извън това но без значение за изхода от производството следва да се посочи, че:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. И двете заповеди са приложени по делото, като налице е още Заповед № 813з-9568/2024 на директора на СДВР с която Р. Н. е преназначен на длъжност полицейски инспектор Трета степен в 01 група на 03 сектор към отдел ПП, СДВР.

В този смисъл следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административни мерки.

Процесната Заповед е издадена в съответствие с изискването за форма и съдържание като съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ.

В самата заповед са ясно изложени основанията за постановяването и, като по преписката са налице допълнително доказателства обосноваващи фактическите установявания на органа, респ. и в съответствие с ТР №16 от 31.III.1975 г., ОСГК на ВС.

С оглед изхода от спора и предвид нормата на чл.143 ал.1 АПК жалбоподателят има право на разноски, каквато претенция е предявил своевременно в размер на 618.66 евро. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие с подписи на страните и уговорен размер на възнаграждението, в т.ч. и уговорка, че същият е заплатен в брой, респ. заплащането на претендираното възнаграждение от 613 евро е удостоверено. Жалбоподателя е бил надлежно представлявана. Основателна е претенцията за заплане и внесената държавна такса в размер на 5,12 евро.

Ответната страна не е възразила срещу претендираните разноски, нито по основание нито по размер, поради това и като установи наличието на законно основание и като отчете, че размера може да бъде подложен на съдебен анализ само при възражение, съдът счита, че ответника следва да бъде осъден да заплати пълната претендирана сума.

Поради това и на основание чл. 172 ал.2 предл. второ от АПК, Административен съд С.-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 25-4332-005575 от 18.11.2025г. издадена от Р. Н., полицейски инспектор, СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. В., ЕГН [ЕГН] сумата от 618,12е /шестстотин и осемнадесет евро и дванадесет цента/ съдебно-деловодни разноски.

Решението е окончателно.

Съдия: